

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Josephine Angelini

Regatul umbrelor

editura rao

PROLOG

Luni dimineața nu s-au ținut orele. Pana de curent nu fusese încă remediată peste tot pe insulă, iar câteva străzi din centru erau blocate în urma furtunii.

„Da, desigur“, gândi Zach îndepărându-se de ușa casei sale, „furtuna a demolat jumătate din oraș, dar nu și familia aia de ciudați care pot alerga mai repede ca mașinile“.

Străbătu câteva străzi în fugă, doar pentru a se distanța de tatăl lui. Să stea acasă ascultându-l pe acesta cum se plânge de anularea antrenamentului echipei de fotbal era greu de suportat, mai ales când motivul real al nemulțumirii era că petrecea încă o zi departe de cele trei vedete favorite – extraordinarii frați Delos.

Ajuns pe India Street, merse până în dreptul treptelor în ruină ale Ateneului unde se adunase o grămadă de gură-cască. Toată lumea vorbea de un scurtcircuit produs pe timpul nopții, care încinsese asfaltul atât de tare încât îl topise. Zach văzu gaura din trotuar și stâlpii electrici doborâți, dar știa că nu aceștia se făceau vinovați de pagubele produse.

La fel cum știa că nici semnul care marca ieșirea din vestiarul fetelor nu pârjolise un petic de iarbă aflat la cinci metri distanță.

De ce erau cu toții atât de proști? Erau atât de fascinați de frații Delos încât ar fi fost dispuși să treacă cu vederea faptul că treptele de marmură ale bibliotecii nu puteau să fi crăpat de la vânt? Chiar nu era nimeni în stare să-și dea seama că se petrecea ceva ciudat? Lui Zach i se părea totul atât de evident. Încercase să o avertizeze pe Helen, însă era prea înnebunită după Lucas pentru a mai gândi clar. Zach știa că

și ea era într-un fel asemănătoare lor, dar încercase oricum. Helen se comporta la fel ca și ceilalți locuitori ai insulei în ceea ce îi privea. La fel ca tatăl lui. Erau cu toții orbiți.

Zach mergea prin oraș, privind către mulțimea de prostănaci care se minunau la vederea asfaltului topit, atunci când Matt îl zări și îi făcu semn.

– Uită-te și tu, zise Matt atunci când Zach ajunse în dreptul cordonului de siguranță. Au zis că probabil este vorba de o defecțiune la linia electrică principală. Destul de tare, nu-i aşa?

– Oau! O gaură! Cât de tare, spuse Zach sarcastic.

– Nu crezi că e interesant? întrebă Matt ridicând mirat din sprânceană.

– Nu cred că o linie de tensiune putea cauza asta.

– Dar ce altceva să fi fost? întrebă Matt pe un ton serios, arătând către dezastrul din fața lor.

Zach zâmbi circumspect. Matt era mai deștept decât se credea. Era chipeș, se îmbrăca cum trebuie, era căpitanul echipei de golf și provenea dintr-o familie respectabilă, cu tradiție. Iar pe lângă toate astea, știa cum să se comporte cu persoanele care contau și cum să poarte discuții interesante, cum ar fi cele despre sport. De fapt, Zach întotdeauna bănuise că Matt ar fi putut fi unul dintre cei mai populari copii din școală dacă ar fi vrut, dar dintr-un motiv sau altul, renunțase la un loc în echipa celor care se bucurau de popularitate pentru a deveni „regele tocilarilor“ în schimb. Era ceva ce-avea de-a face cu Helen.

Zach încă nu-și dăduse seama de ce aceasta alesese să își petreacă timpul în compania tocilarilor, având în vedere că era mai frumoasă decât toate fotomodelele sau vedetele de cinema pe care le văzuse el vreodată. Dorința ei de a poza într-o persoană obișnuită era o altă parte a misterului care o înconjura și care o făcea atât de atrăgătoare. Era genul de femeie pentru care bărbații ar fi făcut orice. Și-ar fi sacrificat statutul social, ar fi furat ceva sau chiar s-ar fi luptat pentru ea.

– N-am fost aici, răspunse Zach într-un final la întrebarea lui Matt. Dar pare că cineva a făcut asta intenționat. Ca și cum ar fi crezut că poate scăpa nepedepsit.

– Crezi că cineva a făcut... Așa ceva? A distrus biblioteca, a smuls un stâlp de înaltă tensiune cu propriile mâini, apoi a făcut o gaură de

un metru jumate în asfalt... ca un fel de glumă? întrebă Matt pe un ton absent. Își miji ochii și îi zâmbi reticent lui Zach.

Nu știu, răspunse Zach în cele din urmă. Apoi îi veni o idee. Dar poate că știi tu, adăugă el. Ai petrecut o grămadă de timp cu Ariadne în ultima vreme.

– Da, și? spuse Matt calm. Nu văd legătura.

Matt știa oare? Frații Delos îi împărtășiseră ceva din ce nu știa Zach? Îl măsură din ochi pe Matt pentru o clipă, apoi socotî că probabil și acesta le va lua apărarea celor din familia Delos atunci când cineva va aduce în discuție ciudăteniile lor.

– Cine zice că urmăresc ceva? Am spus doar că n-am mai văzut niciodată ca un stâlp de tensiune picat să producă asemenea pagube. Tu ai mai văzut?

– Deci, poliția, cei de la compania electrică și toți oamenii ăia care se ocupă cu dezastre naturale se înșală?

Felul în care Matt punea problema îl făcu pe Zach să se simtă puțin stânjenit. Nu putea spune, pur și simplu, în gura mare că o familie de supraoameni încerca să pună stăpânire pe insulă. Ar fi crezut că e nebun. Părând lipsit de interes, Zach privi de-a lungul străzii la treptele distruse ale Ateneului și ridică din umeri.

Atunci observă pe cineva, cineva special, la fel ca Helen – la fel ca nesuferiții de frații Delos. Doar că tipul ăsta era diferit. Avea un aer inuman. Mișcările lui aveau ceva din cele ale unei insecte.

– În fine, nu prea îmi pasă ce s-a întâmplat, spuse Zach afișând o mină plăcăsită. Distrează-te privind gaura din asfalt.

Plecă, nedorind să mai piardă timpul cu cineva care era în mod evident de partea familiei Delos. Voia să vadă încotro se ducea ciudatul ăla, și poate astfel avea să descopere ceea ce ascundea cu adevărat.

L-a urmărit pe necunoscut până la debărcader, unde a zărit un frumos iaht. Părea scos dintr-o carte de aventuri. Catarge înalte, punte din lemn de tec, carena din fibră de sticlă și vele roșii. Zach se apropiie de ambarcațiune cu gura căscată. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată în viața lui, nepunând la socoteala un chip... Chipul ei.

Zach simți cum cineva îl bate pe umăr și, întorcându-se, totul se scufundă în întuneric.

CAPITOLUL I

Sub unghiile rupte ale lui Helen, săngele se aduna în înflorituri roșii, umplând șanțurile cuticulelor, prelungându-se pe încheieturile fetei în mici pârâiașe. În ciuda durerii, apucă mai strâns marginea pervazului cu mâna stângă, în aşa fel încât să o poată întinde pe cea dreaptă mai în față. Degetele murdare și pline de sânge erau alunecoase, iar mâinile o dureau atât de tare încât simțea spasmele din podul palmelor. Întinse mâna dreaptă, dar nu avea destulă putere pentru a se ridica.

Helen își trase mâna icind de durere, rămânând agățată doar cu vîrfurile rigide ale degetelor. Picioarele îi fluturau în aer, la o înălțime de şase etaje deasupra stratului de flori distrus de țiglele care alunecaseră de pe acoperișul conacului dărăpat și care în cădere se făcuseră țăndări. Nu trebuia să privească în jos pentru a-și da seama că soarta ei ar fi fost aceeași dacă degetele îi cedau. Încercă din nou să-și sprijine un picior pe pervazul ferestrei, însă cu cât încerca mai mult, cu atât pierdea din forță strânsorii.

Un suspin îi scăpă printre buzele crăpate. Atârna de acea margine din momentul în care coborâse în Lumea de Dincolo în noaptea aceea. I se părea că trecuseră ore, poate zile întregi, iar rezistența ei era pe cale să dispară. Helen scoase un strigăt de neputință. Trebuia să se cătere peste pervaz și să găsească Furiile. Ea era Pogorâtoarea – aceasta era sarcina ei. Găsește Furiile în Lumea de Dincolo, învinge-le cumva și eliberează scionii de sub puterea lor. Trebuia să pună cumva capăt ciclului răzbunător care îi făcea pe aceștia să se omoare între ei, însă ea era atârnată de un pervaz.

Nu voia să cadă, dar știa că nu avea cum să le găsească pe Furi dacă rămânea acolo pe vecie. Și în Lumea de Dincolo, fiecare noapte dura o

vesnicie. Era conștientă că trebuia să încheie această noapte și să o ia de la capăt, de preferat într-o altă eternitate, cu mai multe șanse de reușită. Dacă nu se putea sălta peste margine, atunci nu-i rămânea decât o singură soluție.

Degetele mâinii stângi începură să-i zvâcnească, iar strânsoarea îi ceda. Încercă să se convingă să nu opună rezistență, să credă că era mai bine să cadă, cel puțin să ar fi sfârșit. Dar se agăța de margine cu ultimele puteri. Lui Helen îi era teamă să își dea drumul. Se forță, mușcându-și buza însângerată, însă degetele mâinii drepte îi alunecară și, în cele din urmă, se desprinseră de margine. Nu se mai putea ține.

La impactul cu pământul auzi cum oasele piciorului drept trosnesc.

Helen își duse repede o mâna la gură pentru a-și îñăbuși un șipăt care era gata să erupă în dormitorul ei liniștit din Nantucket. Putea simți gustul de pulbere de cremene al Lumii de Dincolo pe degetele încleștate dureros. În lumina metalic-albăstruie a zorilor, ascultă atent cum tatăl ei se pregătea pentru o nouă zi în capătul opus al holului. Din fericire, nu părea ca el să fi auzit ceva ieșit din comun și coborî să pregătească micul dejun ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Întinsă pe pat, tremurând de durerea piciorului rupt și simțindu-și spasmele musculare, Helen așteptă să i se vindece corpul. Lacrimile îi șiroiau pe față, lăsând urme fierbinți pe pielea rece. Dormitorul era rece ca gheăța.

Știa că trebuia să mănânce pentru a se reface complet, însă nu putea coborî în bucătărie cu piciorul rupt. Își spuse să rămână calmă, să aștepte. Între timp, trupul ei va fi suficient de puternic încât să se poată mișca, să se poată sprijini în picioare și apoi să meargă. Va rămâne întinsă pe pat și apoi îi va spune tatălui ei că n-a auzit deșteptătorul. Își va ascunde piciorul lovit cât de bine va putea, zâmbind și pălvărăgind la masă. Apoi, cu ceva mâncare în stomac, se va vindeca într-un final.

Se va simți mai bine curând, își spuse plângând cât mai încet posibil. Trebuia doar să nu renunțe.

Cineva flutura o mâna chiar în fața ei.

– Ce? întrebă ea tresăriind. Se întoarse pentru a-l privi pe Matt, care-i făcea semn să revină cu picioarele pe pământ.

– Îmi pare rău, Lennie, dar tot nu înțeleg. Ce e un scion rătăcitor? întrebă el cu fruntea încrețită de îngrijorare.

Respect Eu sunt o rătăcitoare, răspunse ea cu o voce ridicată. Pentru o secundă, îi zburase mintea în altă parte și pierduse sirul conversației.

Helen își îndreptă umerii lăsați și privi în jur pentru a descoperi că toți cei din cameră se holbau la ea. Toți cu excepția lui Lucas, care își studia mâinile în poală, cu buzele strânse.

Helen, Lucas, Ariadne și Jason stăteau la masa din bucătăria familiei Delos, după ore, încercând să le explice lui Matt și lui Claire cum stătea treaba cu semizeii. Matt și Claire erau cei mai buni prieteni muritori ai lui Helen, și amândoi erau deosebit de deștepți, însă unele lucruri legate de aceasta și trecutul ei erau mult prea complicate pentru a fi acceptate pur și simplu. După toate prin care trecuseră, Matt și Claire meritau niște răspunsuri. Își riscaseră viețile pentru o ajuta pe Helen și restul familiei Delos în urmă cu șapte zile.

„Șapte zile“, își spuse Helen, numărând pe degete. „După atâta timp în Lumea de Dincolo, parcă ar fi trecut șapte săptămâni. Poate chiar au trecut șapte săptămâni pentru mine.“

– Sună complicat, dar nu este, zise Ariadne când își dădu seama că Helen nu avea să continue explicația. Sunt patru Case și fiecare din ele are o crimă de răscumpărat de pe urma Războiului Troian. De aceea, Furiile ne fac să vrem să ucidem pe cineva dintr-o altă casă. Este vorba de răzbunare.

– Acum un miliard de ani, cineva din Casa Atreus a ucis pe cineva din Casa Teba și voi sunteți cei care trebuie să răscumpere crima? întrebă Matt neîncrezător.

– Cam aşa ceva, doar că nu a fost vorba de o singură crimă. Vorbim de Războiul Troian aici. O mulțime de oameni au murit, atât scioni semizei, cât și muritori ca voi, spuse Ariadne zâmbind ușor stânjenită.

– Știu că au murit o mulțime de oameni, dar cum o să vă ajute la ceva toată chestia astă cu ochi pentru ochi, dintre pentru dintre?, insistă Matt. Nu se sfărșește niciodată. E o nebunie.

Lucas râse amar și își ridică ochii din poală pentru a întâlni privirea lui Matt.

– Ai dreptate. Furiile ne înnebunesc, Matt, zise el pe un ton calm, răbdător. Ne hăituiesc până cedăm.

Helen recunoștea tonul. Era vocea didactică a lui Lucas. Ar fi putut să-l asculte toată ziua vorbind aşa, dar știa că nu își dorea asta.

~~Res Ne fac să vrem să ne omorâm~~ între noi pentru a face dreptate, într-un mod sinistru, continuă Lucas pe tonul lui calculat. Ei omoară pe cineva din Casa noastră, noi ripostăm omorând pe cineva din a lor, și asta se întâmplă fără oprire de vreo trei mii cinci sute de ani. Iar dacă un scion ucide pe cineva din propria Casă, devine un „proscris“.

– Ca Hector, încercă Matt un răspuns. Simpla rostire a numelui fratelui și vărului lor declanșă blestemul Furiilor, învrajbindu-i pe cei din clanul Delos. L-a ucis pe vărul vostru Creon pentru că acestuia îi plăcea de mătușa voastră Pandora, iar acum simțiți o dorință irezistibilă de a-l omori, chiar dacă încă îl mai iubiți. Îmi pare rău. Tot nu văd cum aduce asta câtuși de puțin a dreptate.

Helen privi în jur și îi văzu pe Ariadne, Jason și Lucas strângând din dinți. Jason fu primul care își recăpătă calmul.

– Din această cauză, ceea ce face Helen este atât de important, răspunse el. Ea trece în Lumea de Dincolo pentru a le învinge pe Furii, punând capăt astfel măcelului săta lipsit de sens.

Matt bătu ușor în retragere. Îi era greu să le accepte pe Furii, dar putea vedea că toți cei de la masă erau la fel de nefericiți ca și el în legătură cu existența lor. Claire însă părea să mai aibă nevoie de câteva lămuriri.

– În regulă. Acela e un proscris. Dar rătăcitorii ca Lennie sunt scioni care au părinti din Case diferite, însă numai o singură Casă îi poate revendica, nu? Deci, încă trebuie să răscumpere crima celeilalte Case, zise Claire cu grijă, conștientă că ceea ce spunea era dureros pentru Helen, dar nu putea fi evitat. Tu ai fost revendicată de mama ta, Daphne. Sau de Casa ei, mai degrabă.

– Casa Atreus, spuse Helen pe un ton sec, aducându-și aminte cum mama ei care o părăsise a revenit brusc gata să-i distrugă viața cu veștile nedorite de nimeni, în urmă cu nouă zile.

– Dar tatăl tău adevarat – nu Jerry – deși, Lennie, trebuie să recunoști pentru mine Jerry va fi întotdeauna adevaratul tău tată, preciză Claire prompt înainte de a continua. Tatăl tău biologic, pe care nu l-am cunoscut și care a murit înainte de a te naște...

– Era din Casa Teba. Pentru o clipă, ochii lui Helen îi întâlniră pe ai lui Lucas. Ajax Delos.

– Unchiul nostru, spuse Jason referindu-se și la Ariadne, și la Lucas.

– Da, spuse Claire stânjenită. Privi undeva între Helen și Lucas, care se ferea să-i înfrunte privirea. Și din moment ce ați fost revendicați de Case rivale, voi doi să doreți moartea unul altuia. Până când... începu ea.

– Înainte ca Helen și cu mine să ne răscumpărăm datoria față de Casele noastre aproape sacrificându-ne unul pentru celălalt, completă Lucas pe un ton glacial, amintindu-le tuturor să nu pună la îndoială legătura dintre el și Helen.

Aceasta ar fi vrut să intre în pământ, să treacă prin podeaua bucătăriei familiei Delos și să se facă nevăzută. Simțea presiunea întrebărilor nerostite pe umerii săi.

Toți aveau în minte același lucru: cât de departe ajunsese că Helen și Lucas înainte să afle că sunt veri primari? Fusesese vorba doar de câteva sărutări sau era ceva „traumatizant“ de serios?

Și ar mai fi continuat să o facă chiar dacă știau că sunt veri?

Și încă o mai fac uneori? N-ar fi greu pentru că amândoi pot să zboare. Se pot strecu la noaptea și...

– Helen? Trebuie să ne întoarcem la treabă, spuse Cassandra pe un ton relativ autoritar. Stătea în pragul bucătăriei cu o mână proptită în sold.

În momentul în care Helen se ridică de la masă, Lucas îi întâlni privirea și îi aruncă un zâmbet abia vizibil. Răspunzându-i cu aceeași discreție, Helen o urmă pe Cassandra în biblioteca familiei Delos, simțindu-se mai calmă, mai sigură de sine. Cassandra închise ușa, iar cele două fete își relua căutarea, căutând acea informație care ar fi ajutat-o pe Helen în misiunea ei.

După colț, calea îi era blocată de un curcubeu de rugină. Un zgârie-nori zăcea încovoiat de-a curmezișul străzii, de parcă o mână gigantică l-ar fi îndoit ca pe tulpina unei plante.

Helen își șterse transpirația rece de pe frunte și încercă să găsească cea mai sigură cale de a trece peste crăpăturile din asfalt și fierul contorsionat. Ar fi fost greu să se cătere, însă majoritatea clădirilor din orașul acesta abandonat se prefăceau în praf și pulbere, înghițite de deșertul dimprejur. Nu avea sens să pornească într-o altă direcție. Fiecare stradă era blocată de

ceva în cele din urmă, iar pe lângă asta, Helen nu știa oricum în ce direcție trebuia să meargă. Tot ce-i rămânea de făcut era să continue să înainteze.

Răcătărându-se pe o grindă, încurjată de miroslul pătrunzător de metal topit, Helen auzi un huruit jalnic, prelung. Un pivot se desprinse, iar o bârnă de deasupra ei se prăvăli într-o ploaie de nisip și rugină. Instinctiv, Helen ridică mâinile pentru a încerca să o respingă, însă aici, în Lumea de Dincolo, brațele ei nu aveau puterea unui scion. Fu trântită dureros pe spate, întinsă peste barele încrucișate de sub ea. Bârna grea o apăsa pe abdomen, pironindu-i talia.

Încercă să se strecoare de sub ea, dar nu-și putea mișca picioarele fără a resimți o durere îngrozitoare în zona bazinei. Cu siguranță era o fractură – șoldul, coloana, poate amândouă.

Helen deschise ochii și încercă să-i protejeze cu o mână, înghițind în sec, însetată. Era lipsită de apărare, blocată, asemenea unei broaște-țestoase căzute pe spate. Pe cerul gol nu se afla niciun nor care să-i ofere măcar un strop de răcoare.

Nu era decât o lumină orbitoare și o arșiță nesfârșită...

Helen părăsi ora de sociologie a domnișoarei Bee înăbușindu-și un căscat. Își simțea capul mare și fierbinte, ca un cozonac proaspăt scos din cupor. Era spre sfârșitul orelor, dar asta nu o consola. Privi în jos și se gândi la ce o aștepta. În fiecare noapte trecea în Lumea de Dincolo și întâlnea un peisaj dezolant. Habar nu avea de ce ajungea în unele locuri de mai multe ori, iar în altele doar o dată, însă socotea că era ceva ce avea de-a face cu starea ei de spirit. Cu cât starea de spirit era mai proastă în momentul în care adormea, cu atât era mai rea experiența în Lumea de Dincolo.

Cu privirea încă atîntită în jos, Helen simți atingerea unor degete calde pe mână, în învălmășeala de pe culoar. Ridicând fruntea, văzu ochii ca de safir ai lui Lucas căutându-i pe ai ei. Trase aer în piept și răsuflă ușor surprinsă, apoi privirile li se încrucișară.

Lucas se uita la ea cu ochi blânzi, jucăuși, iar colțurile gurii sale schițau un zâmbet misterios. Mergând în direcții opuse, priviră peste umăr pentru a nu încrerupe contactul vizual, zâmbetele lor identice crescând cu fiecare clipă. Fluturând provocator din păr, Helen întoarse capul și rupse legătura, cu un rânjet întipărit pe chip.

O singură privire din partea lui Lucas și se simțea mai puternică. Din nou vie. Îl putea auzi chicotind de unul singur, mergând mai departe, aproape mândru, că și cum ar fi știut cât de mult o afecta. Chicoti la rândul ei, clătinând din cap. Apoi îl zări pe Jason.

Cu câțiva pași în urma lui Lucas, alături de Claire, acesta urmărise întregul schimb de priviri. Gura lui avea o căutătură îngrijorată, iar ochii îi erau triști. Clătină dezaprobat din cap în direcția lui Helen, iar ea privi în jos, roșind intens.

Era veri, Helen știa asta. Nu era în regulă să flirteze. Dar o făcea să se simtă mai bine când nimic altceva nu funcționa. Trebuia să treacă prin toate astea fără alinarea zâmbetului lui Lucas? Helen intră la ultima oră de curs și se aşeză în bancă stăpânindu-și cu greu lacrimile în timp ce își scotea caietul.

Era încunjurată de așchii lungi, nevoită să rămână nemîșcată sau să riște să fie străpunsă de una dintre ele. Prinsă în trunchiul unui copac singuratic, în mijlocul unei stepe lipsite de viață. Dacă inspira prea adânc, așchiile o întepau. Brațele îi erau răsucite la spate, iar genunchii îndoîni incomod sub ea fortând-o să stea aplecată în față. O așchie lungă era aliniată perfect în direcția ochiului ei drept. Dacă și-ar fi inclinat capul înainte încercând să se elibereze – sau dacă și-ar fi relaxat ușor umerii începeniți –, aceasta i-ar fi străpuns ochiul.

- Ce ai vrea să fac? se plânse ea nimănui. Helen știa că era singură.
- Ce trebuie să fac? urlă dintr-odată, simțind zeci de împunsături dureroase în piept.

Urletele nu o ajutau, însă furia da. O întărea suficient încât să accepte inevitabilul. Singură se puse în acea poziție, chiar dacă fără să vrea. Știa cum să scape. Durerea o catapulta de obicei afară din Lumea de Dincolo. Atât timp cât nu murea, Helen știa precis că va părăsi acest tărâm și se va trezi înapoi în pat. Era rănită, dar cel puțin avea să scape.

Se holbă la așchia lungă din dreptul ochiului ei, știind ce avea de făcut, dar nesimțindu-se complet în stare. În timp ce furia care o mâna punea stăpânire pe ea, pe obraji i se prelingeau lacrimi de disperare. Își auzi suspinele înecate apăsând-o în închisoarea claustrantă a copacului. Trecuță minute întregi, iar membrele aflate în poziții nenaturale începeau treptat să fie cuprinse de durere.